

den Grund skulde være betænkeligt at gaa over til den. Man har udtalt sig fra begge Sider med temmelig stor Skarphed, og navnlig har et æret Medlem fra Kjøbenhavn sagt, at det var klart, at dagligt Vederlag, da det ikke kan staa i Modsætning til maanedligt Vederlag eller sjerdingaarligt Vederlag, maa være benyttet i Modsætning til et aarligt Vederlag. Jeg anser det dog for at være meget tvivlsomt, om man kan sige med Grund, at Bestemmelsen om dagligt Vederlag i 1849 er fastsat i Modsætning til det aarlige Vederlag. Jeg tror, at der er mere Grund til at benegte dette. Jeg er ganske enig med dem, der antage, at man paa den grundlovgivende Rigsdag ikke synderlig har tænkt paa den Løsning af Spørgsmaalet om Rigsdagens Vederlag, som foreligger i dette Lovforslag; men jeg tør med lige saa megen Bestemthed sige, at man heller ikke har tænkt paa et dagligt Vederlag, i absolut Modsætning til et aarligt Vederlag. Man har slet ikke tænkt paa aarligt Vederlag dengang og navnlig ikke under den Form, hvori det paa en vis Maade kommer frem her. Nei, Sagen er, som det ærede 1ste kongevalgte Medlem (André) har udtalt, at man ikke har bestjæftiget sig med Spørgsmaalet om dagligt Vederlag for den Tid, Rigsdagen var samlet eller for længere Tid, det var ganske andre Ting, som optog Opmærksomheden, som var Gjenstand for Forhandling. Jeg har gennemgaaet og ladet gennemgaa Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag, som gif forud for Vedtagelsen af denne Bestemmelse, og hvad der henhørte dertil, og jeg tror at turde sige, at skjønt man ikke har tænkt sig den nu foreslaaede Ordning, saa kommer man heller ikke paa nogen Maade ved Gjennemlæsning af disse Forhandlinger til den Antagelse, at man gennem den paagjældende Grundlovs Bestemmelse har søgt at udelukke den Ordning, der her foreligger; det tør jeg med Bestemthed sige, at der i, hvad der er passeret ved Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag, ikke er Noget, der berettiger til den Antagelse, at man har haft den bestemte Hensigt at udelukke Muligheden af Vedtagelsen af det, her er foreslaaet. Naar det nu siges af et andet æret Medlem for Kjøbenhavn (Moug), at man ved Stenderne havde en saadan Bestemmelse, saa siger jeg, at der maatte der tvivlsomt siges at være fastsat et dagligt Vederlag for præstet Arbejde. Det gælder for Stenderne, men gælder det for Rigsdagen? Og kunde man ikke ligesaa godt sige, at den Omstændighed, at man dengang næste kendte og vel tilbøls har haft i Grindring ved Fastsættelsen af disse Regler, hvad de gjaldt for Stenderinstitutionen, synes at tyde paa, at det ikke er aldeles tilfældigt, at man ikke har optaget tilsvarende Bestemmelser i Grundloven? Det kunde man ligesaa godt sige, som man kan argumentere fra, at, da det var saaledes med Hensyn til de Stenderdeputerede, maatte det ogsaa

være saaledes med Hensyn til Rigsdagen; jeg kan ikke se rettere, end at den Omstændighed, at man, uagtet man erindrede Lovgivningsforstyrrelserne med Hensyn til Stenderne, ikke tog Hensyn dertil, tydelig viser, at man ikke alene ikke har indført tilsvarende Bestemmelser, men ikke engang har villet indføre dem. Et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Magen) talte ogsaa meget stærkt mod dette Forslags Overensstemmelse med Grundloven, og om, hvorvidt det var rigtigt ligeoverfor Grundloven at tage Bestemmelser som denne her. Naar han sagde, at af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag fremgaar det, at Meningen med „Vederlag“ — der staar nemlig ikke „Diæter“, som det ærede Medlem sagde — for Rigsdagsmændenes Gjerning skulde være et dagligt Vederlag for den Tid, deres Virksomhed varede, saa var dette ikke fuldstændig korrekt. Jeg er kjender, at der faldt Udtalelser dengang, som gif i den Retning, at Vederlaget ikke skulde blot være et saadant, der afholdt Udgifterne, der vare forbundne for en Rigsdagsmand med at være tilstede her, men man maatte ogsaa tage Hensyn til, hvilket Lab der ved en saadan Fraværelse fra Hjemmet eller paa anden Maade kunde paabyrdes Vedkommende. Denne Udtalelse blev dengang ganske vist imødegaaet af den paagjældende Minister dermed, at Vederlaget naturligvis ikke kunde angaa Andet end Erstatning for havte Udgifter i Anledning af Opholdet her. Jeg ser imidlertid ikke, hvad der skulde være i Veien for, selv om man vil godkjende denne Opfattelse — hvad jeg gjør, fordi det ellers vilde være aldeles ubestemmeligt for de Forskjellige, hvilket Vederlag der skulde ydes dem — at man gennem et dagligt Vederlag for hele den Tid, for hvilken den Vedkommende er valgt, ligesaa godt kunde træffe det Maal at give Vederlag for de Udgifter, som Rigsdagsmanden har, naar han er borte fra Hjemmet, som ved at man siger, at han faar saa og saa Meget for de Dage, han er i Rigsdagen. Der er ikke stor Forskjel paa det Resultat, som fremkommer efter Regjeringens Forslag, og paa hvad der i Almindelighed nu vil oppebæres af en Rigsdagsmand i Aarets Løb. Dersom Rigsdagen er samlet, hvad jo for Diebliffet idetmindste turde anses for det Almindelige, i 6 Maaneder, saa vil de nuværende Rigsdagsdiæter for den Tid give en Indtægt af 1100 Kr.; men vil man beregne ham et dagligt Vederlag for hele Valgtiden, reduceret til et Aar, saaledes som det er fremsat i Forslaget her, vil det blive 1460 Kr. Forskjellen er dog ikke saa overordentlig stor; naar man i det Hele taget vil bevirke nogen Forhøielse af Rigsdagsdiæterne — og dertil synes der jo at være god Grund — vil det kunne siges at være en meget billig Forhøielse, saa at man kan gaa ud fra den Forudsætning, at det ikke er mere end Vederlag for havte Udgifter og maalkke knapt det. Man kan altsaa ligesaa godt gennem det Forslag, som her